

[Pürschel.]
lov, som ikke, hvis den er vel overvejet, maa siges at være en lille Smule bagud for de første Rørelser i Tiden. Det, der skal bundfældes i en Straffelov, skal være vel overvejet, saaledes som Tingene først bliver det, naar de i nogen Tid har været fremme, har været drøftet, har været overvejet. Og dette er tillige et Udtryk for, at hvis man ved Udformningen af Loven vil stræbe efter at naa frem til Spidsen af Udviklingen, vil man efter min Mening gøre et forgæves Arbejde, sætte Kræfterne ind paa noget, som ikke lønner sig. Enhver Straffelov vil, mere eller mindre hurtigt, være udsat for det samme som Straffeloven af 1866: at Tiden gaar fra den. Jeg anser det for meget vigtigt, at det, der bundfældes i Straffeloven, er meget vel overvejet, at dets samfundsmæssige Virkninger atter og atter er overvejet, inden man giver det Udtryk i Loven, thi Straffeloven er et overmaade vigtigt Moment for Dannelsen af det brede Folks Retsbevidsthed.

Naar man nu — idet jeg vender tilbage til Udgangspunktet — vil spørge, om denne Lov, hvis den gennemføres, vil faa en stor Virkning paa Nævningernes Kendelser i Retning af, at man faar færre Nævningekendelser, som ikke bøjer sig for Loven, for at sige det lige ud, saa maa jeg sige, at jeg tror egentlig ikke derpaa. Og jeg tror ikke derpaa af en bestemt Grund, som jeg blev opmærksom paa, da jeg gjorde nogle Forarbejder til et Foredrag, jeg i Oktober Maaned holdt i Studentersamfundet om Nævningeinstitutionen. Da gik jeg tilbage til den Diskussion, der førtes i 40erne om dette Spørgsmaal, og fandt der, at Nævningeinstitutionens Tilhængere i Virkeligheden stillede sig paa det Standpunkt, at Nævningeinstitutionen med Nødvendighed forudsætter meget snævre Strafferammer, thi ved Nævningernes Kendelse om Skyldspørgsmaalet skal det praktisk talt være afgjort, hvilken Straf Manden faar. Og jeg har saa spurgt mig selv: hvorledes vil en Forsvarer stille sig, naar han staar overfor en Straffelov med de vide Strafferammer, som denne Lov har? og Svaret er da blevet: Ja, hvis jeg var Forsvarer og vilde anlægge det Synspunkt, at det udelukkende kom an paa at opnaa, at min Mandant slap saa billigt som muligt, vilde en Straffelov som

den, vi her har paa Bordet, i Virkeligheden være — man kan maaske sige — gefundenes Fressen. Man vilde kunne sige til Nævningerne: Mine ærede Nævninger, naar De domfælder denne Mand, naar De erkender ham skyldig, giver De ham fuldstændig i Dommernes Hænder, thi se, hvilket Spillerum der er!

Lad os en Gang se paa dette Spillerum. Jeg skal nævne nogle af de videste Strafferammer som i §§ 115, 2det Stykke, 155, 1ste Stykke, og 168, 3die Stykke, fra 1 Maaned til 12 Aar. 1 Maaned til 8 Aar findes i en Række Paragraffer, §§ 228, 160, 2det Stykke, 196, 2det Stykke, 197, 217, 221, 2det Stykke, og 223, 2det Stykke, og 1 Maaned til 10 Aar findes i §§ 171, 1ste Stykke, 172 og 202. Man vil altsaa se, at dette er virkelig Vidde: fra 1 Maaned til 10 Aar, og saa har jeg slet ikke her taget i Betragtning den Nedsættelse, der kan finde Sted i Henhold til de almindelige Paragraffer om, hvorvidt Gerningen er forøvet i Ophidselse, eller den Skærpelse, der kan finde Sted, naar et eller andet særlig strafbart Motiv har gjort sig gældende. Det, jeg har nævnt, er den *normale* Strafferammes Vidde. Det er den moderne Udvikling, der har ført hertil, men det, jeg ønsker at gøre opmærksom paa ved denne Lejlighed, er blot, at man ikke maa vente, at den nye Straffelov giver den Forsvarer, der ønsker at spille derpaa, et daarligere Instrument overfor Nævningerne, naar han vil paakalde deres Medlidenhed eller deres Lyst til at sikre, at en tiltalt ikke bliver straffet for haardt. Alligevel er der utvivlsomt i Hensynet til Nævningeinstitutionen et vigtigt Motiv for Gennemførelsen af en ny Straffelov, nemlig dette, at som det er i Øjeblikket, har Nævningerne i en Række Tilfælde, naar de gaar imod en Domfældelse, en Undskyldning deri, at de staar overfor en forældet Straffelov. Dette Motiv er oven i Købet med Flid dyrket fra visse Sider, og dyrket saa stærkt, at man i en Uklogskab, hvis Størrelse søger sin Lige, har sagt offentligt, at Nævningerne gennem deres Kendelser skulde virke hen til at faa en ny Straffelov, en Tankegang, som jeg finder ganske rystende. Dette Argument maa man tage bort, og det er vigtigt, at det tages bort, thi der er for mig ingen Tvivl om, at en Række af de Nævningekendelser, som er afsagt i den sidste Tid — og i øvrigt omtrent